

Tréfás farkas

(In: *Az égig érő paszuly. Alexandra K. Pécs. 2010. p. 15-24. (farkas)*)

Hol volt, hol nem volt, volt egyszer egy ember, úgy hívták, Róka Gergő bá. Ez a Róka Gergő bá tartott egy lovat, egy borbélyt s egy disznót...

...de egész télen nem adott enni nekik. Tavasszal olyan soványak voltak, hogy csak a csont s bőr volt rajtuk.

Kicsapja a kapun őket, s azt mondja:

- Eredjetelek, hogy a farkasok egyenek meg! Miért nem híztatok meg télen?

Ezt kijebb hallgatta egy farkas. Hát amikor megy a ló, elejibe áll a farkas:

- Állj meg, egyelek meg, mert a gazdád azt mondta, egyelek meg.

- Te engem megehetsz, de látod-e, csak a rossz csontom s a bőröm. Rajtam mit eszel? Állj meg, menjek el a havasba, ott nyáron meghízom, s minden falást jót falsz belőlem.

No, azt a farkas elereszti. Elmegy. Megy utána a disznó.

- Állj meg, egyelek meg, mert a gazdád azt mondta, egyelek meg.

- Hát te rajtam mit eszel, csak a csontom s a bőröm. Állj meg, menjek el a havasba.

A havasban meghízom, s olyan hat süldőmalaccal jövök, hogy minden falást jót falsz belőlem.

Elereszti a farkas azt is, elmegy az is. Megyen a borbély. Elejibe áll a farkas:

- Állj meg, egyelek meg, mert a gazdád azt mondta, egyelek meg.

- Hát te rajtam mit eszel, csak a csontom s a bőröm. Állj meg, menjek a havasba. A havasban meghízom, s minden falást jót eszel belőlem.

Elereszti azt is a farkas, de egész nyáron nem evett egy falást se: tartogatta a hasát azokra az állatokra. Egyik bokor alatt heverészett, ment a másik alá, egész nyáron úgy volt.

Eljő az ősz, hát a disznó megyen elé hat malacával, de aztán szép malacokkal.

A farkas meglátja egy bokor alól, megyen be arrafelé.

- Aj, te, be jó, hogy nem csúfoltál meg. A hasamat mind reád tartogattam, hogy most aztán jót eszem belőled.

Azt mondja a disznó neki:

- Ha én meg akartalak volna csúfolni, nem jöttem volna errefelé. De egy kicsi baj van közöttünk.

- Hát miféle?

- Az, hogy a havasban nem volt ember, s nem tudtuk a malacokat megkeresztelni. Keresztetlen nem jó megenni, meg kell kereszteljük őket.

- Hát hol keresztelitek meg őket?

- Itt a faluban, a papnál.

- No eridj, vigyed! Kereszteljétek meg, s aztán gyere vissza.

- Jól van, megindul a disznó elől, a malacok utána. Egyszer a disznó visszafordul, azt mondja a farkasnak:

- Gyere ide, súgjam a füledbe, hogy melyiket minek kereszteljük. Tudjad te is.

- A farkas odament, s a fülét odatartotta a disznó szájához. A disznó jókedviben

volt, megragadta a farkas fülét, ráncigálni kezdte. Rája a hat malac is, szinte széjjeltépték. Alig tudott a farkas megmenekülni.

- No, azok elmentek. Jön a berbécs.
- Aj te, legalább te ne csúfolj meg, mert a disznó megcsúfolt.
- Ha én meg akartalak volna csúfolni, nem jöttem volna erre-felé.
- No állj meg, egyelek meg.
- Engem megehetsz, csak egy kicsi baj van közöttünk.
- Hát miféle?
- Ha engem rágsz, nekem is fáj, s majd neked is fájni kezd a fogad. Állj belé abba a gödörbe, a szádat tátsd ki, hogy szökjem a szádba, s egyszerre nyelj el. Akkor nekem se fáj, s neked se.

A farkas beléáll a gödörbe, s kitérte a száját.

A berbécs megfarolja magát jó messze, onnan megfutamodik, s a farkast úgy elüti hogy az hármát is bucskázik befelé. Keresztülugrott rajta, s elfutott. Azon nyomban megy a ló. A farkas elejibe áll.

- Aj, te, legalább te ne csúfolj meg, mert kettő már megcsúfolt.
- Ha én meg akartalak volna csúfolni, nem jöttem volna erre-felé.
- Nahát, állj meg, hogy egyelek meg!
- Engem megehetsz, csak egy kis baj van közöttünk.
- Hát miféle?
- Andrásfalván egy leány megy férjhez, s meg kértek, hogy a menyasszonyt hordozzam meg. Utána idejövök, akkor megehetsz.
- Azt én is szeretném meglátni, hogy te miként hordozod meg a menyasszonyt. Felülteti a ló a farkast a hátára, s viszi be a falu közé.

A faluban úgy hívtak egy embert: Dankuj András bá. Annak az udvarán nyáron örökké kártyáztak az emberek. Akkor is éppen kártyáztak, amikor a ló vitte a farkast a hátán, el a kapu előtt.

Meglátják, hogy a farkas a ló hátán van, s kiáltani kezdik:

- Né, a farkas a ló hátán! Né, a farkas a ló hátán!

Egybe kézbelire kaptak: ki kapára, ki rúdra s fejszére. A ló még meglassúdott, hogy ériék el. El is érték, s a szegény farkas alig tudott elmenekülni, hogy egészen agyon ne verjék.

Volt egy ember, úgy hívták, Kalányos Peti bá. Az ott gallyazott az erdőn. Hát látja, hogy a farkas megyen ki feléje. Kalányos Peti bá kapta magát, s egy nagy fa mögé meghúzódott, hogy a farkas nehogy meglássa őt. A farkas éppen a mellé a fa mellé ült le, be szemmel a falu felé. Elkezdi magában mondogatni:

- Így kell nekem, né, ha nem volt eszem. Bár itt is valaki jót vágna reám! Kalányos Peti bá úgy megvágta a fejsze fokával kívülről, hogy na!
- A csoda vigye el, még tréfálkozni se lehet!